

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/58/2025
Identifikačné číslo spisu:	5123010408
Dátum vydania rozhodnutia:	15.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Klemanič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5123010408.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Klemaniča. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD. MBA na neverejnom zasadnutí konanom 15. októbra 2025 v Bratislave v trestnej veci obvineného N. Š. pre zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona a zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 4 písm. c) Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/3/2024, z 29. mája 2024

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného N. Š.W. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina rozsudkom, sp. zn. 48T/25/2023, z 21. augusta 2023 obžalovaného N. Š., nar. XX.XX.XXXX v Č., trvale bytom X. Q. J., uznal vinným zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona a zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 4 písm. c) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

„dňa 01.06.2022 v meste X. Q. J. od neznámej osoby si neoprávnene zadovážil zatavenú striekačku s obsahom bielej kryštalickej látky v presne nezistenom množstve s vedomím, že ide o tzv. pervitín, a časť z neho daroval R. Y.O., pričom zvyšok kryštalickej látky v zatavenej striekačke neoprávnene prechovával až do 17:35 hod. dňa 02.06.2022, kedy ju dobrovoľne vydal pri výkone osobnej prehliadky pracovníkom kriminálnej polície OR PZ Čadca, následne vykonaným skúmaním Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Slovenská Ľupča bolo potvrdené, že v zaistenej kryštalickej látke o hmotnosti 0,190 g sa nachádza metamfetamín v množstve minimálne 30 mg, kde uvedené množstvo zodpovedá minimálne 1 dávke drogy, spôsobilý po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom metamfetamín je zaradený do II. skupiny psychotropných látok, ktoré sú uvedené v zozname omamných a psychotropných látok Zákona č. 13/2004 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Zákon č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení Zákona č.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti súd obžalovaného odsúdil podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil na skúšobnú dobu s probačným dohľadom nad jeho správaním 5 (päť) rokov. Podľa § 51 ods. 3 písm. b) Trestného zákona obžalovanému uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania iných návykových látok v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 4 písm. h) Trestného zákona obžalovanému uložil povinnosť v skúšobnej dobe podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Krajský súd v Žiline ako odvolací súd rozhodujúci na podklade odvolania prokurátora, rozhodol rozsudkom, sp. zn. 2To/3/2024, z 29. mája 2024 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 48T/25/2023, z 21. augusta 2023 v časti - vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku pri nezmenenom výroku o vine obžalovaného N. Š., nar. XX.XX.XXXX v Č., trvale bytom X. Q. J. a uložil mu podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Obvinený N. Š. podal prostredníctvom obhajcu proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie, a to s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

Obvinený v dovolaní v podstate namietal:

„V úvode tohto konania som celú vinu chcel zobrať na seba, pričom som sa ku spáchaniu skutku priznával, a to najmä pre účely urýchlenia konania. V priebehu konania som však od takejto taktiky ustúpil z dôvodu možného väzobného stíhania, či trestu. Nakoľko som sa skutku nedopustil, tak pri hrozbe väzobného stíhania a výšky trestu som nemal dôvod zotrvať na svojej pôvodnej taktike, na základe čoho som poprel spáchanie skutku. Následne som však aj napriek tomu, že som sa skutku nedopustil, akceptoval podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody a odvolanie som zobral späť. Naďalej však trvám na tom, že skutkovej podstaty akéhokoľvek trestného činu som sa nemohol dopustiť, nakoľko som o tom, že mám pri sebe bielu kryštalickú látku - pervitín v zatavenej striekačke, nevedel. Moje tvrdenie na hlavnom pojednávaní potvrdili samotní svedkovia. Svedok J. Š. okrem iného uviedol aj, že „to, čo sa u brata našlo, to bolo vlastne moje. Myslím tu pumpičku, ja som mu to tam hodil, lebo som spanikáril!...“. Svedok R. Y. okrem iného uviedol aj, že „bolo to jeho brata J. Š.“, následne na otázku, že odkiaľ vie, že ten pervitín mal byť jeho brata, uviedol, „lebo ja som tam bol prítomný a jeho brat to celý čas tvrdil. A ja som to počul vtedy ako od obžalovaného, tak aj od jeho brata“.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor, ktorý uviedol:

„Som toho názoru, že toto je potrebné považovať za nedôvodné, pričom neobsahuje ani jeden z dôvodov dovolania, uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por.„

Obhajca ako dôvody dovolania uvádza ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. poriadku, pričom v odôvodnení dovolania podrobnejšie rozpisuje použitie dovolacieho dôvodu.

Z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. vyplýva, že (1) Dovolanie možno podať, ak:

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom

použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

K písmenu i)

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že išlo o iný trestný čin.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 TZ),

prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 TZ), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 TZ), súhrnného trestu (§ 42 TZ) a podobne.

Dovolací súd však nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu (napr. neúplnosť skutkových zistení, nesprávne hodnotenie dôkazov a podobne).

Z vyššie uvedeného vyplýva, že dovolací súd v dovolacom konaní nepreskúmava výšku ani druh zákonne uloženého trestu.

Odsúdený v dovolaní uvádza, že žiadneho trestného činu sa nedopustil. V priebehu prípravného konania ako aj na hlavnom pojednávaní sa k spáchanému skutku priznal, pričom následne upustil od tejto taktiky. Jeho vyjadrenie v dovolaní je rozporuplné, keď sa nepriamo priznáva k držbe psychotropnej látky, kde uviedol: „Svedok J. Š. uviedol, že to, čo sa našlo u brata, je vlastne jeho“. Teda aj svedok J. Š. usvedčuje odsúdeného, že u seba držal psychotropnú látku. Z trestno-právneho hľadiska nie je dôležité vlastníctvo, ale držba zakázanej látky.

Prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného N. Š. odmietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že dovolanie obvineného je treba odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zjavné, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého

rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

V dovolaní spísanom a podanom prostredníctvom obhajcu obvinený podradil jednotlivé dovolacie námietky pod konkrétny dôvod dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Námietky obvineného boli naprieč celým dovolaním predovšetkým skutkového charakteru a spočívali prevažne v hodnotení dôkazov, najvyšší súd tak hneď úvodom pripomína, že na základe dovolania podaného obvineným sa skutkovým stavom nie je oprávnený zaoberať, to by prichádzalo do úvahy len v prípade, že by dovolanie bolo podané ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky.

V zmysle citovaného R 120/2012 neostávalo najvyššiemu súdu nič iné, len sa zaoberať relevantnými dovolacími námietkami a síce tie bolo možné súhrnne podradiť jedine pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod..

Ako z citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné. Inak povedané, dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú, „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

S poukazom na vyššie uvedené je potom logickým následkom, ak najvyšší súd dovolacie námietky - ktoré smerovali len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov - označí v predmetnej trestnej veci ako stojace zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod. Navyiac, takto formulované dovolacie námietky nemožno kvalifikovane podradiť ani pod akýkoľvek iný uplatniteľný dovolací dôvod, nakoľko sa nimi v súvislosti s ich obsahom v podstate nie je možné z právneho hľadiska zaoberať tak, aby bol dovolací prieskum aspoň okrajovo súladný s platnou a účinnou právnou úpravou (výnimkou je už skôr zmieňovaná procesná situácia, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Najvyšší súd pripomína, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pre dovolací súd je v zmysle uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený N. Š. spáchal zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona a zločin nedovolennej výroby

omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 4 písm. c) Trestného zákona tak, ako je uvedené v rozsudku Okresného súdu Žilina, následne potvrdeným aj rozhodnutím odvolacieho súdu. Popísanému skutkovému stavu teda plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvineného. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutkov zahrnuté, a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Opakovane možno pritom konštatovať, že obsahom dovolacích námietok naprieč podaným dovolaním bola výlučne nespokojnosť obvineného s hodnotením dôkazov zo strany okresného i krajského súdu a zisteným skutkovým stavom, ktoré sú v tomto prípade vylúčené z dovolacieho prieskumu.

Zároveň, čo sa týka námietok obvineného spočívajúcich v polemike so závermi súdov o naplnení subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, ktorý bol predmetom trestného stíhania, najvyšší súd poukazuje na závery plynúce zo stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky pod č. 3/2011, podľa ktorého dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže napĺňať poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovaně, t. j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, na základe konkrétnych skutkových okolností, ktorých správnosť a úplnosť v rámci dovolacieho konania nie je možné skúmať a meniť. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť, k čomu je možné opätovne poukázať na skôr prezentované právne úvahy najvyššieho súdu vo vzťahu k § 119 ods. 1 a nasledujúcich Trestného poriadku ako všeobecného ustanovenia upravujúceho predmet dokazovania.

V tejto súvislosti je možno potrebné poukázať na stranu 7 rozsudku okresného súdu, kde tento uviedol, že z vykonaného dokazovania bolo tak na hlavnom pojednávaní, bez rozumných pochybností preukázané, že obžalovaný, ako všeobecne trestne zodpovedný subjekt, neoprávnene prechovával po akúkoľvek dobu psychotropnú látku a neoprávnene vymenil psychotropnú látku. Teda aj okresný súd sa k vine obvineného vyjadril a túto riadne odôvodnil.

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ani iný dovolací dôvod, a preto dovoláciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako zjavne nedôvodnú.

Nakoľko najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie dôvodov dovolania namietaných obvineným, rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.